

Ako som prekonala samu seba

(Rozprávanie)

V mojom doterajšom pomerne krátkom živote bolo už veľa chvíľ, keď najlepším východiskom zo situácie bolo zaťat' zuby a prekonať sa. Ísť jednoducho ďalej tými najlepšimi krokmi, aké som v danej chvíli bola schopná urobiť. Všetko však má svoj začiatok a ja si pamätám na deň, kedy som sa tomuto umeniu naučila.

Bol školský deň ako každý iný. Sedela som v zadnej lavici pri okne za dverami 7.B. Mali sme mať etiku, na ktorú som sa ako vždy netešila. Tie hodiny som považovala za zbytočné. Stále sme dookola robili tie isté cvičenia, ktoré mi neprinášali nič hodnotné.

Zazvonilo. Do triedy vstúpila postava, ktorú sme nepoznali. Nová pani učiteľka. No super... hovorila som si. Opäť sa budeme predstavovať. Začala som vymýšľať odpoveď na očakávanú otázku „Povedzte nám niečo o sebe.“ Vždy som na ňu odpovedala ťažko, ako skoro každý pubertiak. Mala som dojem, že nech bude moja odpoveď akákoľvek, tak či tak sa strápnim pred spolužiakmi.

Táto veta však neprichádzala, hoc pani učiteľka sa nám predstavila. Nepamätám si jej meno a celkom určite to bolo tým nečakaným aktom, ktorý vzápätí vykonala. Zo steny nad umývadlom zvesila zrkadlo. Postavila sa pred tabuľu držiac ho pred sebou a začala opisovať, čo v ňom vidí. Nespomínam si ani na to, ako vyzerala. V zrkadle neopisovala svoj výzor. Hovorila o osobnosti, na ktorú sa pozerá a rozprávala nám, čo z nej vyžaruje. Po tomto pre nás priam mimozemskom čine, ktorí sme nikto poriadne nechápali, dala zrkadlo kolovať a požiadala nás, aby sme spravili to isté. Super, teraz sa strápnim viac, ako kedykoľvek pred tým.

Ako prvý dostal do ruky Gabo sediaci pred katedrou. Gabovi dlho trvalo, kým zo seba vysúkal slovo, ktoré malo význam namiesto zmäteného hmkania a uhmkania. Takto pokračoval každý, až kým som sa na rad nedostala ja.

Chytila som do rúk putovné zrkadlo, no nepozrela doň. Zúfalými očami, v duchu prosiac o koniec hodiny, som oznámila pani učiteľke, že neviem, čo by som jej povedala a odmietam toto cvičenie robiť. Bola som rozhodnutá nepozrieť sa na svoj obraz, nech to stojí, čo to stojí. Začala ma presviedčať. Keď videla, že to nepomáha, čakala. Celá trieda bola ticho asi 10 minút. Začalo mi to liezť poriadne na nervy a zase až o také veľké divadlo som nestála.

Zhlboka som sa nadýchla a venovala pohľad môjmu odrazu v zrkadle. Prekonala som strach z toho, čo v ňom uvidím. No nevyšiel zo mňa ani hlások. Nevedela som, čo mám

povedať a možno som o tom výjave ani hovoriť nechcela. Pani učiteľka však áno a na jej prejav nikdy nezabudnem. Znel presne takto: „Určite tam niečo vidíš... každý v sebe musí niečo vidieť. Pozri sa do svojich očí. Ja vidím dve hlboké tmavé oči, ktoré skrývajú zážitky, ktoré ťa spravili silnou. Zážitky, ktoré tvoji rovesníci ešte nemali šancu zažiť. Nie je to tak?“

To či to tak bolo alebo nie, nie je podstatné. Dôležitá bola váha jej slov. Venovala ich mne s úprimným záujmom. Po jej vetách som sa neisto usmiala a povedala „Áno.“. Zrkadlo som posunula ďalej, popri čom som si nenápadne utrela z líca slzu.

Od toho momentu som si začala veriť a prestala sa vyhýbať zrkadlám. V ten deň som začala získavať silu a presvedčenie, že zvládnem všetko, na čo si pomyslím, pretože tie dve hlboké tmavé oči ma vždy podržia. A verte či nie, zatiaľ to funguje dokonalo.